

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi I. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACo 201/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 października 2024 r.,

1. odrzuca skargę

**2. odrzuca wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego
w Warszawie**

I.W. skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki złożonej w imieniu własnym z dnia 8 lipca 2024 r., która
wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 9 lipca 2024 r.
wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. akt
VI ACo 201/23 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. Ponadto
wniósł o zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie do natychmiastowego
rozpoznania i wszczęcia postępowania, przyznania od Skarbu Państwa na rzecz
skarżącego kwoty 1000 (jeden tysiąc) zł oraz zasądzenia od Skarbu Państwa –
Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie kosztów postępowania.

W treści uzasadnienia skarżący zawarł stwierdzenie, że „tzw. sąd w interesie tzw. komornika P. A. przewleka postępowanie od 5 miesięcy i nie kończy niniejszego postępowania”. W dalszej części uzasadnienia wymienił sędziów Sądu Apelacyjnego, co do których sformułował wnioski o wyłączenie ich od orzekania w sprawie. Ponadto w uzasadnieniu pisma znalazły się liczne fakty, odwołania do stron internetowych, które nie mają związku z przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 614 ze zm., dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy. Ponadto, skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie przygotowawcze zlecenie podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej, co kwalifikowane jest jako wymóg fakultatywny.

Skarga złożona osobiście przez I.W. nie spełnia wymogów przewidzianych w treści art. 6 ust. 2 u.s.p.p., zaś w myśl dyspozycji art. 9 ust. 1 u.s.p.p. sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca taką skargę bez wzywania do uzupełnienia braków. Skarżący nie zawarł w swoim piśmie okoliczności uzasadniających żądanie zasądzenia kwoty w wysokości 1000 (jeden tysiąc) zł.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskazać musi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło, według strony, do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21).

Nie ulega wątpliwości, że uszczegółowienie zarzutów powinno nastąpić w odniesieniu do etapu postępowania, którego skarga bezpośrednio dotyczy i który objęty jest zakresem właściwości Sądu Apelacyjnego. Wymóg powyższy nie został w niniejszej sprawie dochowany. Nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie Sądu Apelacyjnego, które spowodowały naruszenie prawa skarżącego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt. 2 u.s.p.p. Pismo skarżącego nie zawiera właściwego uzasadnienia, co sprawia,

że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

W zakresie drugiego punktu Sąd Najwyższy wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Apelacyjnego w Warszawie od orzekania również odrzucił.

W myśl art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154, dalej: „u.SN”) do właściwości Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Ustawodawca powierzył Sądowi Najwyższemu rozpoznawanie określonej kategorii wniosków lub oświadczeń formułowanych w toku spraw rozpatrywanych przez sądy, a jednocześnie ograniczył zakres kognicji Sądu do takich, które zawierają pewien rodzaj zarzutów, tj. zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

Wniosek o wyłączenie sędziów skierowany do rozpoznania przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN, jako obejmujący ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości również winien spełniać wymogi formalne.

Wnioskodawca oparł wniosek o wyłączenie od orzekania sędziów Sądu Apelacyjnego w Warszawie na przesłance udziału w bliżej niedookreślonej grupie przestępczej, wyłącznie na informacjach medialnych, bez wskazania jakichkolwiek dowodów w sprawie. Wnioski takie nie podlegają rozpoznaniu i sąd je odrzuca lub pozostawia bez rozpoznania.

W przedmiotowej sprawie tak skonstruowany, abstrakcyjny, pozbawiony podstaw faktycznych i prawnych, wniosek nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu. Z tych powodów Sąd Najwyższy, działając poza tokiem instancji, nie przekazał wniosku wg. właściwości, a postanowił go odrzucić.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdził, że wniesiona przez I. W. w imieniu własnym skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. i na podstawie art. 9

ust. 1 u.s.p.p. orzekł jak w sentencji, bowiem w myśl w/w przepisu ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

JW.

[ał]